

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

στον τόπο μας, καθὼς καὶ στὶς ἄλλες χώρες, ἀργὰ ἐξύπνησε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ νεότητα. Ἡ κοινωνία πόνεσε πρῶτα τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς γέρους, πὺ ἔχουν φανερὴ ἀνάγκη βοήθειας, ὕστερα τὰ παιδιά, γιὰτὶ ὁ καθένας εὐκόλα ἔνοιωθε πὼς εἶνε ἀδύνατα καὶ χρειάζονται φροντίδες, καὶ τελευταῖα τοὺς νέους καὶ τὶς νέες. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦταν φυσικό.

Ἡ νεότης ἐπάνω στὴν εὐμορφίαν της καὶ στὴ σωματικὴ της ὑγείαν, ἢ νεότης πὺ ἐτέλειωσε τὶς σπουδὲς της καὶ ἐργάζεται, κάμνει τὴν ἐντύπωση στὸν παρατηρητὴ, πὺ ἀπὸ μακρυνὰ κυττάζει, πὼς δὲν ἔχει καμμιά ἀνάγκη νὰ σκεφθοῦν οἱ ἄλλοι γι' αὐτὴν.

Κ' ἢ νεότης ἢ ἴδια αὐτὸ πιστεύει, θαμπωμένη καθὼς εἶνε ἀπὸ τὴ ζωικότητα, τὴν ἀφθαρτὴν ἀκόμα, πὺ αἰσθάνεται μέσα της. Γι' αὐτὸ ἀποκρούει ὑπερήφανα κάθε βοήθεια, πὺ θέλει νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ κηδεμονία. Γι' αὐτὸ κάθε χέρι, πὺ τὴν πιέζει, ἀκόμα καὶ τὸ πειὸ ἀγαπητό, γίνεται μισητό, γιὰτὶ ἐμποδίζει τὴν ἐλεύθερη ἐξέλιξη τῆς ἀτομικότητος.

Μὰ ἢ φυσικὴ καὶ χρήσιμη αὐτὴ τάσις τῆς νεότητος τοῦ ν' ἀναπτύσσει ἀνεληρέαστα τὸ ἄτομό της, δὲ δίνει δικαίωμα στὴν κοινωνίαν ν' ἀδιαφορῇ γι' αὐτὴν. Ἡ νεότης

εἶνε ἢ περὶ κρίσιμη ἐποχὴ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁρα πού ὁ ἀνθὸς θὰ δέση καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ ὠριμάξῃ ὁ καρπός. Ἐν βοριᾷς παγερὸς φυσιῆσθαι, τὰ ἀνθη θὰ πέσουν καὶ τὸ δένδρον θὰ μείνῃ ἄκαρπον. Ὁμοίως καὶ οἱ νέοι. Ἐν δὲ ζῆσιν τὰ νεῖατα τοὺς ὅπως πρέπει, ἀνσπαταλήσονται τὶς δυνάμεις τοὺς, ἢ ὠριμὴ ἡλικία θὰ εἶνε ψυχικῶς στεῖρα καὶ ὁ ἀνθρώπος δένδρον ξηρὸν θὰ μοιάξῃ.

Γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦσθαι ὅμως ἡ νεότης καλὰ τὰ χρόνια τῆς, δὲν ἀρκεῖ μονάχα νὰ ἐργασθῇ, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ πλουτίσῃ, ἀνάγκη νὰ τελειοποιήσῃ ὅλα τὰ φυσικὰ χαρίσματα, πού ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ σχολεῖο ἔχουν ἀρχίσει νὰ καλλιεργοῦν. Ἐχοντας γιὰ ὁδηγὸν τὰ λόγια τοῦ Γκαίτε «Πάντα ψηλότερα ν' ἀνεβαίνω, πάντα μακρύτερα νὰ κυττάζω» πρέπει ἀδιάκοπα νὰ προσπαθῇ νὰ δυναμώσῃ τὸ σῶμα, νοῦ καὶ χαρακτῆρα.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε εὐκόλον αὐτό. Ἡ νεότης στὸ δρόμον τῆς ἔχει νὰ παλέψῃ ἐναντίον τοῦ κόσμου πού τὴν περικυκλῶνει καὶ πολλὰς φορὰς καὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τῆς. Ἡ βιοπάλη, μέσα στὴν ὁποία ρίχτηκε μὲ τὴν θαρρετὴ ἀγνοία, δὲ θὰ ἔχη γι' αὐτὴν οὔτε τὴν στοργικὴν ἀγάπην τῆς οἰκογενείας, οὔτε τὴν εὐσυνείδητην μέριμναν τοῦ σχολείου. Τὰ μαθήματα τῆς ζωῆς πληρώνονται πολὺ ἀκριβὰ, καθὼς ξέρομε, καὶ πολλὰς φορὰς ἢ ὠριμὴ ἡλικία πληρώνει μὲ τὴν καταστροφὴν τῆς τὴν πείραν πὺν ἀπέκτησε. Πού λοιπὸν θὰ στηριχθῇ ἡ νεότης; Μὲ ποιὸν θὰ πρωτοπαλέψῃ; Ἄπειροι κίνδυνοι τὴν περικυκλῶνουν. Μεγάλῃ μεταβολῇ καὶ ἐπανάστασιν μέσα τῆς. Ποιὸς θὰ τὴν σώσῃ; Τὸ σπῆν ἔχει χάσει πειὰ κάθε ἐπιβολὴν ἐπάνω τῆς. Τὸ σχολεῖο δὲν μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ. Ἐχουν οἱ νέοι ἀποφροισθῆναι. Ὑστερα μήπως τοὺς ἔδωκε στερεὰς βάσεις, ὅταν ἦσαν παιδιὰ; Ὅποιος ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὰ διάφορα προγράμματα θὰ καταλάβῃ τὸ γινώσκον. Προγράμματα παραφορτωμένα, πού ἀπαιτοῦν ἀδιάκοπὴν ἐντασιν τοῦ μυαλοῦ καὶ δὲν ἀφήνουν τοὺς μαθητὰς νὰ ἐνεργήσονται οὔτε μιὰ στιγμὴν καὶ νὰ προετοιμασθοῦν γιὰ τὴν ζωὴν. Πού λοιπὸν θὰ στηριχθοῦν; Στοιὺς μεγαλυτέροις; Ἡ νεότης συνήθως ἀποκρούει τὶς συμβουλὰς.

Στόν ἑαυτό της; «Οἱ νέοι νομίζουν πὼς τὰ ξέρουν ὅλα ἀποφασίζουν γιὰ ὅλα καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ αἰτία τῶν ὑπερβολῶν, στὶς ὁποῖες πέφτουν» λέγει ὁ Ἀριστοτέλης καὶ προσθέτει πολὺ ψυχολογημένα: «Ἡ νεότης ἔχει ὡς χαρακτηριστικὸ πὼς εἶνε γεμάτη ἀπὸ πόθους καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχη ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ σώματος κυρίως τὰ πάθη τοῦ ἔρωτος παρασύρουν τοὺς νέους χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κρατηθοῦν. Εὐμετάβλητοι στὶς ἐπιθυμίες τους, ποθοῦν μὲ ὑπερβολὴ καὶ βαρύνονται γρήγορα. Ἡ θέλησή τους εἶνε πολὺ ζωηρὴ, μὰ χωρὶς δύναμη καθὼς ἡ δύναμις καὶ ἡ πείνα τῶν ἀρρώστων».

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ νεότης ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, ἀπὸ στοργικὴ μέριμνα, ὅπως ἡ παιδικὴ κ' ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία κ' ἴσως καμμιά φορὰ καὶ περισσότερο. Ἀλλοιώτικα δὲ θὰ μπορέση ν' ἀποφύγη τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς καὶ νὰ τελειοποιηθῇ. Θὰ πιασθῇ στὶς παγίδες καὶ θὰ καταστραφῇ. Τὴν ἀνάγκη αὐτῆ τοῦ στηρίγματος τὴν αἰσθάνονται καμμιά φορὰ κ' οἱ ἴδιοι οἱ νέοι, τουλάχιστον οἱ πειδὸ σκεπτικοί.

Γι' αὐτὸ νέες εἶνε πού ἴδρυσαν στὰς Ἀθήνας τὴ Χριστιανικὴ Ἐνωσὴ Νεανίδων (X. E. N.).

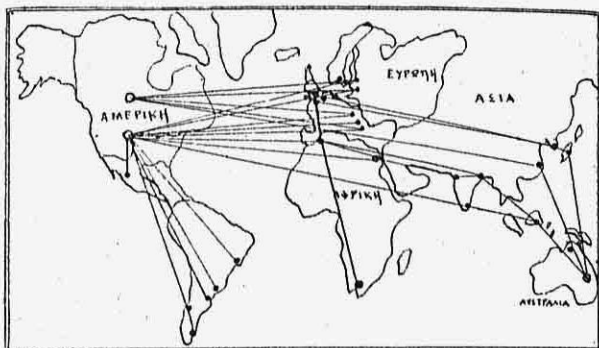
*
* *

Ὅταν ἔγινε ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ καὶ τὰ πλήθη τῶν διωγμένων ἀδελφῶν μας ἔφθασαν στὰς Ἀθήνας, πολλὲς νέες ἔζησαν τότε τὶς πειδὸ βασανισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς τους. Χωρισμένες ἀπὸ τοὺς δικούς τους οἱ περισσότερες, χωρὶς ἐργασία, ἀποξενωμένες ἀνάμεσα στοὺς Ἀθηναίους, πού λαβωμένοι κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὶς συνέπειες τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου δὲν εἶχαν ἀρκετὴ δύναμη αὐταπαρνήσεως γιὰ νὰ τὶς ὑποδεχθοῦν μὲ τὴ φιλοστοργία πού τοὺς ἄξιζε.

Ἡ θλίψη, ἡ ἐγκατάλειψη, ἡ φροντίδα γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους, ἔσπρωξε τὶς νέες αὐτὲς στὴν ἴδρυσή τῆς Ἐνώσεως μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βοηθοῦν καὶ νὰ παρηγοροῦν

ἢ μία τὴν ἄλλη. Ἀργότερα ἐνόησαν ὅτι χρειάζονται τὴν πείρα καὶ ἄλλων Κυριῶν, πλέον ἡλικιωμένων, καὶ ἀνέθεσαν τὴν ἐπίβλεψη τῆς Ἐνώσεως σὲ Συμβούλιον Κυριῶν.

Τὸ πνεῦμα, πὺ ζωντανεῦει τὸ ἔργον τῆς Ἐνώσεως, εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης. Τὸ χαρακτηρίζει μιὰ ἀτέλειωτὴ συμπάθεια γιὰ ὅλους. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης ξέρει νὰ περιμένῃ. Νοιώθει πὺς δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ ἀνθρώπου νὰ καταλάβῃ τὴν ἀληθινὴ σημασίαν τῆς ζωῆς. Ξέρει ἀκόμη πὺς ἡ σκέψις εἶνε γοργότερη καὶ πὺς μ' εὐκολία ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὰ ὑψηλά

Ἡ Χ. Ε. Ν. εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

ἰδανικὰ κ' ἐνθουσιάζεται, ὁ χαρακτήρ ὅμως εἶνε δυσκολοαπόκτητος. Χρειάζεται ν' ἀγωνισθῇ ὁ ἀνθρώπος, χρειάζεται καιρὸς γιὰ νὰ μεταβληθῇ. Κι' ἀκόμα νοιώθει τὴν τραγικὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου, πὺ ἔχει ἰδανικὰ καὶ ὅμως βλέπει μ' ἀπελπισίαν πὺς δὲν ἔχει τὴ δύναμιν νὰ τὰ φράσῃ, ἀγαπᾷ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξιν. Γι' αὐτὸ μπαίνει στὰ βάθη τῆς ψυχῆς καὶ τὴ συμπονεῖ. Ποτὲ δὲν κατακρίνει. Ἀδιάκοπα ἐργάζεται καὶ βοηθεῖ μὲ τὴν πεποίθησιν, πὺς θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή, ἡ κατάλληλη γιὰ κάθε ἀνθρώπο νὰ ἀισθανθῇ τὴν αἰώνια ἀλήθειαν.

Μακρὰ ἀπὸ τὶς διχόνοιες πὺ χωρίζουν τὶς διάφορες

Ἐκκλησίες, δέχεται ὡς μέλη τις νέες χωρὶς νὰ ρωτήσῃ σὲ ποιά Ἐκκλησία ἀνήκουν. Ποτὲ δὲν γίνονται συζητήσεις γιὰ τὰ δόγματα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ποτὲ δὲν προσηλυτίζονται. Νά, μιὰ ἀπόφαση ἐνὸς Συνεδρίου τῆς Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως ποὺ ἔγινε στὰ 1885: «Ὅσο γιὰ τις νέες τις ἐργαζόμενες εἰς στή Χριστιανικὴ Ἐνωση τῶν Νεανίδων (VWCA) εἶνε ἐντελῶς ἀντίθετο μὲ τις ἀρχές μας νὰ προσηλυτίζωμε. Τὸ ἔργο μας εἶνε νὰ βοηθηθοῦμε τὰ κορίτσια νὰ εἶνε τακτικά καὶ πιστὰ στὴ θέσῃ τους καὶ στὸ καθήκόν τους. Ἐπιθυμοῦμε νὰ μένουν στὴ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ποὺ ἀνήκουν, νὰ προσπαθοῦν νὰ τὴν στερεώσουν καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὴν ταράξουν».

Καὶ σ' ἄλλο Συνέδριο ποὺ ἔγινε στὴ Στοκχόλμη στὰ 1914 προσθέτουν: «Ἡ παγκόσμια Χριστιανικὴ Ἐνωση δέχεται ὡς μέλη ὅλες τις νέες, ποὺ θέλουν νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ βοηθήσουν ἄλλα κορίτσια νὰ ἐξελιχθοῦν πνευματικῶς, διανοητικῶς, κοινωνικῶς καὶ σωματικῶς, χωρὶς νὰ ἐξετάξῃ τὴν Ἐκκλησία στὴν ὁποία ἀνήκουν». Καὶ ἡ πείρα μῶ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν. Ὅταν ἦμουν στὸ Παρίσι φοιτήτρια ἐρχόταν στὸ Σύλλογο τὸ Χριστιανικὸ τῶν φοιτητριῶν μιὰ Ἰταλίδα φοιτήτρια. Τὸ πνεῦμα τὸ φιλελεύθερο, ποὺ βρῆκε ἐκεῖ, τῆς φάνηκε τόσο ἀνώτερο, ὥστε θέλησε ν' ἀλλάξῃ Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ Καθολικὴ νὰ γίνῃ Διαμαρτυρόμενη. Οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἐνώσεως, οἱ Κυρίες δηλαδὴ, ποὺ ὑπευθύνως διευθύνουν τὸ ἔργον, τὴν ἐσταμάτησαν καὶ τὴν ἐμπόδισαν, λέγοντάς της, πῶς τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἶνε χριστιανικὸ καὶ ὄχι μονοπώλιο τοῦ Προτεστантиσμοῦ, πῶς βρίσκεται κρυμμένο μέσα σ' ὅλα τὰ δόγματα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πῶς εἶνε καθήκόν της νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ στὴν Ἐκκλησία ποὺ ἀνήκει.

Ἰδιαίτερο τμῆμα θρησκευτικῆς διδασκαλίας δὲν ὑπάρχει στὴν Ἐνωση. Ἡ ζωὴ εἶνε ἐνιαία λέγουν, καὶ κάθε πρᾶγμα ποὺ ἀνήκει στὴ ζωὴ ἔχει θρησκευτικὴ σημασία.

Ὑστερα σκέπτονται, πῶς ἂν ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ μεγαλύτερη φροντίδα γιὰ ὅσους προχώρησαν ψάχνοντας νὰ εὑρουν τὴν ἐννοια τῆς ζωῆς, αὐτὸ δὲ σημαίνει πῶς τὸ

ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ κορίτσια. Βρίσκονται σὲ δύσκολη ἡλικία καὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ λύσουν πρῶτα τὰ προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τους.

*
* *

Ἀπὸ τὴ λύση λοιπὸν αὐτῶν τῶν προβλημάτων ἀρχίζει ἡ Χ. Ε. Ν. τὸ ἔργο της. Ἀδιάκοπα παρακολουθεῖ τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξη, προσεκτικὴ σ' ὅλες τὶς ἀνάγκες τῶν γυναικῶν, ἔτοιμη πάντα ν' ἀλλάξῃ μεθόδους ἐργασίας. Προσπαθεῖ νὰ φωτίξῃ μὲ τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα τὶς δυσκολίες, ποὺ ἡ ζωὴ παρουσιάζει. Ἐξετάζει τὶς ἀνάγκες τῆς μαθητρίας, τῆς ἐργάτιδος, τῆς ὑπαλλήλου, τοῦ πλούσιου κοριτσιοῦ, καὶ πάντα σκέπτεται πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ τὶς νέες νὰ βροῦν τὸ σωστὸ δρόμο τὸ σύμφωνο μὲ τὴ γυναικεῖα φύση. Κι' ἀκόμα ἀναζητᾷ τὰ κατάλληλα γυναικεῖα ἐπαγγέλματα, ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ δὲ θὰ βυθίσουν τὰ κορίτσια σὲ ψυχρικὴ δυστυχία, δίδοντάς τους ὡς ἀντάλλαγμα μερικὰ ψίχουλα γιὰ τὴν ὑλικὴ τους συντήρησι, ἀλλὰ ἐκεῖνα, ποὺ θὰ τὶς δυναμώσουν ψυχικῶς καὶ θὰ τὶς τελειοποιήσουν. Συγχρόνως ἡ Χ. Ε. Ν. σκέπτεται τὴν ὁλόκληρα, τὴν κοινωνία, καὶ ἐξετάζει τὴν εὐθύνη τῆς γυναίκας γιὰ τὴ σημερινὴ κατάστασι τοῦ κόσμου. Θέλει νὰ δώσῃ στὰ μέλη της νὰ νοιώσουν πὼς εἶνε ὑπεύθυνα γιὰ ὅ,τι γίνεται γύρω τους. Δὲ σημαίνει, ἂν οἱ ἴδιες δὲ λαμβάνουν μέρος στὴν ἐκτέλεσι τοῦ κακοῦ. Ἡ ἀδιαφορία εἶνε ὅμοια ἐγκληματικὴ, ἐπιτρέπει καὶ ὑπαθάλλει τὴν κακία καὶ τὴ δυστυχία.

«Προσπάθησε ν' ἀναπτυχθῆς, ὅσο μπορεῖς καλύτερα, γιὰ νὰ βοηθήσῃς περισσότερο τοὺς ἄλλους» εἶνε μία ἀπὸ τὶς ἀρχές τῆς Χ. Ε. Ν. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἀτομικότητος τῶν κοριτσιῶν καὶ συγχρόνως καὶ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς κοινωνίας, καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ κάμῃ καμμία διάκρισι στὶς κοινωνικὰς τάξεις. Εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν δημοκρατικὸ σωματεῖο. Ἡ ἐργάτρια, ἡ ἀσθή, ἡ ἀριστοκράτισσα, ἡ πλούσια ἢ ἡ φτωχὴ νέα εἶνε βεβαία, πὼς θὰ εὕρῃ ἐκεῖ

περίθαλψη και καλή υποδοχή. Ἡ Χ. Ε. Ν. συνεργάζεται εἰρηνικῶς μὲ ὅλα τὰ γυναικεῖα Σωματεῖα και εἶνε σὲ διαρκῆ ἐπικοινωνία μὲ τὶς ἄλλες Χριστιανικὲς Ἐνώσεις πού βρῶνται στίς κυριώτερες πόλεις τοῦ κόσμου.

Ἡ Χ. Ε. Ν. εἶδε πὸς οἱ νέες ἔχουν ἀνάγκη νὰ τελειοποιῦνται ἐπαγγελματικῶς και προσπαθεῖ νὰ τὶς βοηθήσῃ σ' αὐτό. Ὑπάρχουν τμήματα ξένων γλωσσῶν, λογιστικῆς, ἐμπορίου και στενογραφίας, ὅπου φοιτοῦν πολλὲς νέες ἀντὶ μετρίας πληρωμῆς. Σ' αὐτὰ ἐνεγράφησαν ἐφέτος 1075 μαθήτριες. Ἀκόμα λειτουργοῦν τμήματα Ἑλληνικῆς γλώσσης και Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦν Ἀρμένισσες και ὅσες Ἑλληνίδες Μικρασιάτισσες δὲν εἶχαν εὐκαιρία νὰ τελειώσουν τὶς σπουδὲς τους σ' Ἑλληνικὰ σχολεῖα. Γιὰ τὴ συμπλήρωση τῆς γενικῆς μορφώσεως τῶν μελῶν γίνεται κάθε χρόνο σειρά ὁμιλιῶν μὲ θέματα τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὴ νεολαία. Πέρουσι και πρόπερσι ἔγιναν ὁμιλίαι γιὰ τὴν ψυχολογία, τὴν ἀνατροφή και ὑγιεινὴ τῆς νέας κόρης, ἐφέτος ὁμίλησαν ὄνομαστοὶ καθηγηταὶ και καθηγήτριαι γιὰ τὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία, γιὰ τὰ Μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ τὴ φθίση, τὴν ἐλονοσία και τὴν περιποίηση τῶν βρεφῶν. Ἀκόμα ἐσηματίσθη μιὰ μικρὴ ὁμάς ἀπὸ νεάνιδες πού αἰσθάνθησαν τὴν ἀνάγκη νὰ βαθύνουν τὴ θρησκευτικὴ τους ζωὴ. Ἐδιάβαζαν μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα Ἐυαγγέλιο και συζητοῦσαν τὸ περιεχόμενον του.

*
* *

Ἡ Ν. Ε. Ν. ὅμως δὲ λησμονεῖ οὔτε τὴ σωματικὴ ὑγεία τῶν μελῶν της και προσπαθεῖ νὰ τὴ διατηρήσῃ και ἂν μπορῆ νὰ τὴν αὐξήσῃ. Ὑπάρχουν ὥρες ἐλευθέρων ἀσκήσεων και παιγνιδιῶν, πού ὅλα τὰ μέλη λαβαίνουν μέρος. Τρεῖς φορὲς τὴν ἐβδομάδα παίζουν τέννις. Κάμνουν περιπάτους και ἐκδρομὲς. Κάθε χρόνο ἡ Χ. Ε. Ν. στήνει σκηνὲς στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ζήσουν τὰ μέλη της στὸν καθαρὸ ἀέρα και ν' ἀναπαυθοῦν. Πρόπερσι κατεσκηνώσε στὸν ἅγιον Ἀνδρέα,

κοντὰ στὴν ἀκροθαλασσιά, κάτω ἀπὸ μεγάλα καὶ πλατύσκια πεῦκα. Πέρυσι καὶ ἐφέτος ἔστησε σκηνὲς μέσα στὸ δάσος τῆς Βουλιαγμένης κοντὰ στὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄρφανοτροφεῖο. Καὶ ἐπειδὴ ἡ διασκέδαση εἶνε ἀπὸ τὶς κύριες ἀνάγκες τῆς νεότητος, γιὰ τοῦτο διοργανώνει καθ' ἑβδομάδα μικρὲς συναθροίσεις γιὰ τὶς νέες, δίδει συναυλίαι καὶ ἐτοιμάζει χριστουγεννιάτικο δένδρο. Καὶ κάθε μῆνα ὁ Κινηματογράφος

Ἡ Χ. Ε. Ν. κατασηνωμένη στὴν ἀκροθαλασσιά.

τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων (Χ. Α. Ν.) δανεῖζεται στὴν Ἐνωσιὴ χάριν τῶν μελῶν τῆς.

Τὸ ἔργον τῆς Ἐνώσεως καθημερινὰ προοδεύει. Ἄρχισε νὰ ἐργάζεται κάτω ἀπὸ τὴ μαρμαρένια σκάλα τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, τὴν ἔπειτα εἶνε σὲ θέσιν νὰ συντηρῇ δικὰ τῆς Γραφεῖα στὴν ὁδὸν Σόλωνος 17. Κάθε νέα μπορεῖ νὰ πάη ἐκεῖ βεβαίαι πὼς θὰ γείνη δεκτὴ μετ' εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὶς Δεσποινίδες ποὺ διευθύνουν τὸ ἔργον. Ἡ Χ. Ε. Ν. συντηρεῖ δικὸ τῆς οἰκοτροφεῖο στὴν ὁδὸν Κτενᾶ. Σ' αὐτὸ γίνονται δεκτὲς νέες ποὺ ἐργάζονται καὶ σπουδάζουν. Ἀπὸ πέρυσι λειτουργεῖ καὶ στὴ Θεσσαλονικὴ τμημα τῆς Ἐνώσεως.

Ἄλλα ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας τῆς Ἐνώσεως βαθυτέρα, ἂν καὶ ὀλιγώτερο χειροπιαστά, εἶνε ἡ μεταβολή, ποὺ γίνεται σιγὰ σιγὰ στὴν ψυχὴ τῶν κοριτσιῶν. Ἀρχίζουν νὰ

Πρῶτα γραφεῖα τῆς Χ. Ε. Ν. εἰς τὰ Π. Ἀνάκτορα.

νοιώθουν τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς ζωῆς, μαθαίνουν νὰ βλέπουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων. Μέσα τους ξυπνᾷ ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη. Γνωρίζονται μὲ ἄλλες

νέες και φιλιώνονται μ' αὐτές, μαθαίνουν νὰ γνωρίζουν τὶς λύπες και τὶς χαρὲς τοῦ ἄλλου και ἀρχίζουν νὰ ἐνδιαφύρονται γι' αὐτόν. Ἀπὸ πέρυσι ἀπασχολοῦνται μὲ τὰ μικρὰ τῶν συνοικισμῶν τῆς Καισαριανῆς, τοῦ Βύρωνος και τοῦ Ἐμπειρικείου. Τοὺς διηγοῦνται ἱστορίες και παίζουν μαζί τους. Τὸ Νέον Ἔτος τοὺς κάμνουν δένδρο και τοὺς δίδουν δῶρα. Ἐφέτος ἔρραψαν ρούχα γιὰ 70 μικρὰ. Μιὰ ὁμὰς κοριτσιῶν καταγίνεται μὲ τὶς πτωχὲς και ἄρρωστες γυναῖκες τῶν συνοικισμῶν, και προσπαθοῦν νὰ τὶς ἀνακουφίσουν μὲ κάθε τρόπο. Ἐπειδὴ δὲ τὰ περισσότερα μέλη τῆς Ἐνώσεως ἐργάζονται ἐπαγγελματικῶς ἢ σπουδάζουν, εἶνε μεγάλη θυσία γι' αὐτὲς ὁ καιρὸς, ποὺ διαθέτουν γιὰ τὴ φροντίδα τῶν ἄλλων, και ἡ χρηματικὴ βοήθεια ποὺ δίδουν. Ἡ ἀνταμοιβὴ ὅμως ἔρχεται μόνη της. Κάθε θυσία ἠθικοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο. Γιὰ τοῦτο βλέπει κανεὶς ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὰ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως νὰ ἐξελίσσωνται σὲ ἠθικὲς προσωπικότητες ἐν ᾧ ἡ ψυχικὴ τους ζωὴ βαθαίνει. Νοιώθει κανεὶς πὼς ἐπέδρασε ἐπάνω τους τὸ πνεῦμα τῆς Ἐνώσεως.

Ἄν και τόσο μεγάλα εἶνε τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου τῆς Ἐνώσεως, ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι τὰ σπουδαιότερα θὰ τὰ ἔχωμε ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ὅταν οἱ νέες αὐτὲς, μητέρες παιά, θ' ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ τους. Τότε μέσα στὴ μητρικὴ τους καρδιά θὰ βλαστήσῃ ὁ σπόρος, ποὺ ἀφθονα ἡ ζωὴ τῆς Ἐνώσεως ρίχνει, και θὰ καρποφορήσῃ, βερίσκοντας ἔδαφος πρόσφορο. Ἡ ἠθικὴ ἀνατροφὴ τῶν Ἑλληνοπαίδων τοῦ μέλλοντος θὰ εἶνε τὸ σημαντικώτερο ἔργον τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νεανίδων.

Σεπτέμβριος 1926

ΖΩΗ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

